

TIEN VARRELTA.

»*Suuri europalainen sota*». *Modern Astrology*'ssä sanoo toimittaja, Mr. Alan Leo:

„Monen vuoden aikana on paljon puhuttu “europalaisesta sodasta“ ja vuosi vuodelta yhä suurempi joukko ihmisiä on odottanut ankaran sodan leimahtamista Europan kansojen kesken. Muutamat astrologiankin tutkijat ovat antaneet tämän ajatuksen johtaa itseään harhaan. Tähänasti me olemme pidättyneet tällaisista ennustuksista, sillä vaikka me nimenomaisesti ennustimme buuri-sodasta kauan ennenkuin se syttyi, olemme senjälkeen olleet lausumatta mieltämme, milloin odotettu europalainen sota syttyisi . . . Me emme ole koskaan olleet salliman-uskojia (fatalisteja) tulkitessamme tähtitaivaan merkkejä . . . Me emme näe, miksikä olisi välttämätöntä sodan syttyä kansojen kesken, jotka pyrkivät olemaan sivistyneitä ja valistuneita. Villit kansat luonnollisesti ratkaisevat erimielisyytensä verenvuodatuksella. Mutta kun tulee kysymykseen kristityt kansat, jotka ovat valinneet Kristuksen ihanteekseen, niin tuollainen menettely on taantumista raakalaisuuteen.“

Ja edempänä samassa lehdessä: „Marsin nouseminen tämän vuoden horoskopissa 21 p:nä maalisk. saanee aikaan sodanhälytystä, mutta emme usko, että kauan puhuttu europalainen sota syntyy vuonna 1914. Yhteiskunnallinen levottomuus tulee varmaan olemaan tavallista suurempi ja uudistuksia tulee nopeasti syntymään mullistusten johdosta, mutta kansojen välinen sota voidaan välttää.“

Vegetaarinen yhdistys perustettiin viime kesänä Suomeen. Perustava kokous pidettiin Salossa ja yhdistyksen puheenjohtajaksi valittiin herra Taavi Sinkko, sihteeriksi rouva Anna Kurimo, jolla on ennestään tuttu vegetaarinen lepokoti Salossa. Rouva Kurimo on myös S. V. Y:n äänenkannattajan, „Terveiden“ toimittaja. Yhdistyksen jäseniksi voivat liittyä varsinaiset kasvissyöjät ja vegetarismiin ystävät, jotka ovat aatteelle myötätuntoisia, vaikkeivät syystä tai toisesta saata olla vegetariaaneja. Jäsenmaksu 1 mk.

Luonnonparantaja, Lahja Leppäsen suurella asianharrastuksella toimittama lehti, ilmestyy taas tänä vuonna 6:lla 32:sivuisella numerolla. Vuosikerran hinta on Suomessa 1: 80, Amerikassa 50 centtiä. Toimituksen osoite Turku.

Ihmeellinen näky. Eräs ystävämmme kirjottaa meille:

Kansan taruissa kerrotaan käärmeiden kuninkaista, joilla on päässään kultainen kruunu. Seuraava tapaus omassa elämässäni sai minut ajattelemaan, mitä perää noissa tarun kertomuksissa mahtanee olla:

Olin veljeni kanssa erään korkean mäen harjanteella, keskellä kiviroykkiötä ja kallioita. Veljeni seisoi noin 5 metrin päässä minusta. Oli kaunis, lämmin kesäinen päivä heinäkuussa. Paikkakunta, jossa tämä tapahtui, oli Tenholan pitäjää, noin 25 km. Karjan asemalta Turkuun päin. Seisoimme kivien keskellä – kumpikin meistä oli, paremmin nähdäkseen ympäristöä, kiivennyt korkean kannon päähän seisomaan

– huudahdimme molemmat aivankuin yhdestä suusta: „käärmeitä!“ Niitä oli tosiaankin suuri joukko! Niiden luikertelevat ruumiit hävisivät kivien koloihin ja toisia loikoili auringonpaisteessa. Ne tulivat esille kuin taikaskusta, sillä tullessamme ei paikalla näkynyt ainoatakaan elävää.

Tiesimme paikkakunnalla kyllä olevan paljon käärmeitä, joten emme säikähtäneet. Seurasimme silmillämme, itse ollen aivan liikkumattomina, käärmeiden liikuntaa, kunnes huomasimme molemmat jotakin tavatonta. Kaikkien noiden liukuvien olentojen keskellä näkyi *kaksi* käärmettä, jotka erosivat muista siinä, että *niiden pääläella hohti jotakin!* Katselimme niitä niin tarkoin kuin saatoimme noin 5-6 metrin etäisyydestä ja se mitä näimme, oli seuraava:

Molempien noiden käärmeiden pääläella oli kumman näköinen, kullankeltainen koriste, joka loisti, ei niinkuin fosfori, vaan niinkuin voisimme ajatella loistavan „elävän kullan“, jos sellaista missä löytyisi. Jollemme erehtyneet, laskimme molemmat, veljeni ja minä, että „kruunuun“ kuuluu 3 kohonevaa osaa, samanlaista kuin joskus näkee kuvissa n. s. sammakkokuninkaiden päässä. Perusta, josta ne nousivat, oli yhtenäinen, sekin kultainen.

Hämmästyneinä huusimme toisillemme ja katselimme näkyä. Jonkun ajan kuluttua katsoimme me parhaaksi jättää seudun ja lähteä kápälämäkeen. Käärmeiden luku näytti vain kasvavan ja meillä oli hyvin vähän halua joutua niiden kanssa tekemisiin, sillä olimme olleet uimassa vuoren juurella lepäävässä järvestä ja vaattemme olivat rannalla.

Kotia tultuamme saimme kuulla paikkakuntalaisilta, että juuri mainittu vuori on kuuluisa käärmeistään. Ja he ihmettelivät sitä, että olimme uskaltaneet siellä olla. Mutta kukaan paikkakunnan asukkaista ei ollut nähnyt moisia „kultakruunuisia“ käärmeitä.

Myöhemmin sitten näimme monta käärmettä kuolleena, mutta näiden pääläella ei näkynyt merkkiäkään hohtavasta kruunusta.

Oppikirjat eivät kerro tuollaisista ilmiöistä luonnon valtakunnissa mitään. En tahtoisi olla taikauskoinenkaan ja epäilisin ehkä omia silmiänikin, jollei veljeni olisi nähnyt aivan samaa.

T. V.

Kipuasta kirjoitetaan meille:

„Kun ihminen, meikäläinen arkipäivä-ihminen koettaa pitää sielussaan teosofian ihannetta ja aloittelee pyrkimystään henkisen elämän alalla, tuntee itsensä usein niin kovin heikoksi ja kykenemättömäksi. Monesti on ihanne aivan häipymäisillään. Mielen valtaa alakuloisuus ja huonouden tunto. Silloin tarvitsee saada apua ulkoa, oman heikon persoonan ulkopuolelta, päästäkseen taas taas jälleen kohoamaan. Ja me saammekin tuota apua täälläkin korven helmassa. Kerran kuussa tuopi Tietäjä uutta virikettä ja aina silloin tällöin tulee uusi kirja, joka tuopi mukanaan uuden

tuulahduksen ja saamme taas tuntea sieluissamme, ainakin hetkisen, korkeamman henkisyuden kajastusta.

Meitä on täällä noin kymmenkunta henkilöä, jotka olemme jo pitemmän aikaa lueskelleet teosofista kirjallisuutta ja omaksuneet teosofisen maailmankatsomuksen. Ainostaan kuusi meistä on seuran jäsentä.

Jo kolmatta vuotta on meillä ollut toimessa pieni lukupiiri, joka on kokoontunut joka torstai-ilta lukemaan ja keskustelemaan teosofisista asioista. Monta arvokasta kirjaa olemme jo sillä tavalla yhteisesti „läpikäyneet“ ja monesti ovat nuo illat olleet hyvinkin virkistäviä. Ei voi sanoa, että aina olisimme olleet innostuneita, vaan kumminkin olemme jatkaneet kokoontumista säännöllisesti ja olemme tulleet huomaamaan, että on silläkin ollut sentään merkitystä. Osanottajia kokouksissamme on keskimäärin noin 5-6 henkilöä. Harva asutus ja ehkä jotkut muutkin syyt vaikuttavat, ettei osanotto ole suurempi, vaikka samanaatteisia onkin enemmän.

Emme ole sanottavasti toimineet mitenkään ulospäin, vaan siitä huolimatta näyttää teosofian valo hiljalleen leviävän täälläkin. Se johtuu kai etupäässä persoonallisesta vaikutuksesta tuttavusten ja ystäväysten kesken. Onhan olemassa myöskin teosofinen lainakirjasto josta lainataan kenelle vaan, vaan ei sitä ole käyttäneet paljon muut kuin varsinaiset lukijat.

T. k., 15-16 päivinä vieraili luonamme Herra Yrjö Kallinen. Todella virkistävää ja kohottavaa oli meille hänen käyntinsä. Voinpa hyvällä syyllä sanoa, että hänestä virtasi meihin uutta henkistä voimaa. Näimme taaskin kerta ihanteemme kirkkaampana ja tunsimme sielussamme ikivalon heijastusta. M. m. piti hän täällä Raittiusseuran talolla yhden julkisen luennon. Kuulijoita oli kenties noin 80-90 henkilöä. Ja kuinka selvätajuisesti hän osasikin valaista teosofista maailmankatsomusta, niin, että kuka hyvänsä voi sen täydellisesti käsittää, ja niin henkevää ja lämmintä oli hänen esityksensä, että tuskinpa kukaan niistäkään, jotka olivat ensikerran teosofiaa kuulemassa, ei olisi tuntenut lämpenevänsä sitä kuullessaan. Olen sittemmin puhutellut useita kuulijoita ja kaikki ovat olleet siihen aivan ihastuneita. Luulen melkein, että jos hän olisi tilaisuudessa täällä puhumaan useammin, niin hän pian tekisi varmaan puolet Korvenkyläläisiä teosofeiksi, ainakin joksikin aikaa. Kaikessa tapauksessa oli hänen käyntinsä kylällämme suuri tapaus, ja toivon, että ne vaikutelmat mitkä hän jätti tulevat olemaan tärkeänä tekijänä pienen paikkakuntamme henkisessä kehityksessä.

On erittäin ilahduttavaa että Tietäjään tulee ensivuonna vasta-alkavain osasto. Nyt sitä siis voipi suuremmalla syyllä koettaa levittää alkavillekin, joille se, nykyisessä asussaan ollen onkin ollut jokseenkin käsittämätön.“

M. Erkkilä.

Kajaanista kirjoitetaan meille: „Voin samalla ilmoittaa, että olemme täällä Kajaanissakin alottaneet säännöllisen teosofisen työn synnyttämään totuuden tähtösiä ja luomaan veljeyden henkeä ja elämää etsivien ja ajan aallokossa ajelehtivien ihmislasten rintoihin ja mieliin. — Perustimme täällä teosofisen lukurenkaan, joka

alotti säännöllisen toimintansa jouluk. 10 päivänä v. 1913. Työmme alotimme lukemalla 1 Kor. ep. 13 luvun. — Jäseniä meillä on jo 11. Kokouksia pidämme joka keskiviikko kello 8-1/2 10 iltapäivällä vuoroin puheenjohtajan (Kaino Maria Aholan, Kirkkok. 6) ja vuoroin rahastonhoitajan (Maria Hynnisen, Aleksanterink. 39) kodissa. Joka toinen keskiviikko meillä on varsinainen luku-ilta, jolloin luemme jotain teosofista (nyt alussa P. E. *Valoa kohti*) kirjaa ja joka toinen keskiviikko on meillä n. k. vapaakeskustelu-ilta, jolloin kukin jäsen on tilaisuudessa esittämään jonkun keskustelukysymyksen, lukemaan jonkun kirjeen, artikkelin, runon t. m. s. tai jolloin myös luemme Tietäjän joko tämän vuoden tai entisten vuosikertojen kirjoituksia.

Virallinen kokous meillä on joka kk. ensimmäisenä keskiviikkoiltana. Jäsenmaksu on 25 penniä kuukaudelta. Lukurenkaalla on Lainakirjastonsa, josta jäsenet saavat lainata kirjoja ilmaiseksi ja muut 10 pennin maksusta. Kirjoja kirjastollamme on nyt 30 kappaletta. Aikomuksemme on hankkia, minkä vaan voimme, lisää kirjoja.

Toiselle rannalle. Eräs aattemme ystävä kirjottaa meille seuraavia mieltelmiä: „Kun ihminen matkustaa fyysillisillä kulkuneuvoilla, on hänellä joku määräraikka, mihin hän menee. Jos hän esim. matkustaa Amerikkaan, on hänellä siellä määräraikka ja samalla joku ihanne. Ehkä useammalla on se ihanne, että Amerikassa saapi enemmän kootuksi varoja: „kun olen pari kolme vuotta hyvässä ansiossa, niin palaan takaisin ja sitte voin paremmin täälläkin tulla toimeen, kun saan hyvän pohjarahan.“ Mutta kuinka usein ne ihanteet toteutuvat? Aivan harvat yksilöt enemmistöön nähden toteuttavat ihanteensa. Amerikka tarjoo vielä tänä aikana monelle sielulle itkua ja hammasten kiristystä, sillä kun se on vapaampi tarjoamaan tulokkailleen kaiken hekuman salonkeineen, porttoloineen ja pelihelveltineen y. m., niin nämä on juuri niitä hävittäviä voimia, jotka pirstovat monen siirtolaisen ihanteen, ja viimein unohtaa lapset vanhempansa, vanhemmat lapsensa, mies vaimonsa ja vaimo miehensä, ja on menetetty rakkaus ja terveys ja rauha ja saa kuleksia hylkiönä ja toisten pilkattavana. Näin on käynyt monen kansalaisemme. Näitä problemeja kun ajattelee, täytyy oikein huoaten kysyä: miksi pitää näin valistuneella aikakaudella paheen olla niin suuren? Onhan meillä ainoa oikea autuaaksi tekevä kristinusko, mutta näyttää siltä meidän päivinämme, ettei se voi vaikuttaa juuri paljon. Väitetään kyllä, että Jumalan armo ja laupeus on aina tarjona, mutta että ihminen ei ota sitä vastaan. Vaan tässä tulee paikka, joka ei ole niin helposti läpäisty. Meiltä puuttuu oikeita opettajia, „ei ole muinaisten hierofanttien veroisia tulkitsijoita, jotka ymmärtäisivät symbolien ja vertauskuvain merkitystä, ei ole tietäjiä, jotka laulaisivat elämää muotoihin, ja niin oppi muuttuu kylmäksi dogmatiikaksi ja siveellisen, henkisen elämän sijalle tulee kuollut usko.“

Me olemme kaikkia luotuja olentoja varten ja kaikki on meitä varten, sillä kun Jumala ja Jumaluus on kaikkialla, ei ole ajatusta, ei pistettä, joka olisi ulkopuolella Jumalan. Mutta tässä äärettömässä Jumaluudessa on ollut ja me tiedämme, että on nytkin, ihmisiä, jotka ovat tunkeneet aineen harson läpi ja ovat tulleet itsetietoisiksi omasta Jumalastaan. Ne saavat jo katsoa toiselle rannalle ja he näkevät, mitä ihminen

on ja mikä sen päämäärä on. He ymmärtävät että kaikki on ohimenevää ja harhaa tässä fyysisessä ja aineellisessa maailmassa. Ainoastaan puhdas henkinen olemus on ikuinen, ja se on tuomittu kulkemaan syntymäin ja kuolemain välillä niin kauan, että on voittanut tietoisuuden itsellensä, ikuisuuden, jossa on lepo ja rauha ja hiljaisuus, jossa henki on yhtä Jumalan kanssa ja Jumala on rakkaus.

A. P.

Lahjoja teosofiselle liikkeelle. „Maakassa“ on vastaanottanut: J. S. 5: —. T. L. 22: 20. „Temppelirahasto“ 229: —.

„*Teosofian Valo*“ on suomalais-amerikkalaisen teosofisen aikakauskirjan nimi ja joulukuun numero on ilmestynyt erityisenä sirona joulualbumina, jonka kuvat ja kirjoitukset ovat suuresti mieltäkiinnittäviä. Saatavana Teosofisesta Kirjakaupasta ja Kustannusliikkeestä. Hinta Smk. 1: 50 (posti 15 p. lisää).

Hyviä kirjoja myytävänä Teos. K. ja K:lla: R. Steiner, *Lastenkasvatus henkityteen valossa*, 60 p. (posti 10 p.). R. Steiner, *Huru uppåns kunskap om högre världar?* Smk. 3: 50, sid. 4: 25 (posti 35 p.) Oscar Busch, *De stora undren* Smk. 1: 50 (posti 25 p.).

(Tietäjä 1914 Tammikuu N:o 1, ss. 44-48)